

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2,
tel/fax: +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro
Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA NR.107
din data de 28.03.2012

Dosar nr.: 206/2011

Petiția nr.: 3810/16.06.2011

Petent: B G

Reclamat: Ministerul Administrației și Internelor, Inspectoratul General al Poliției Române.

Obiect: Refuzul eliberării unei adeverințe pentru echivalarea funcției de ofițer de cercetare penală în funcția de consilier juridic.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților.

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentului:

I.1.1. B G cu domiciliul

I.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului:

I.2.1. Ministerul Administrației și Internelor cu sediul în București, Str. Piața Revoluției nr.1 A, sect. 1;

I.2.2. Inspectoratul General al Poliției Române, cu sediul în București, Str. Mihai Vodă, Nr.6, Sector 5;

I.2.3. Guvernul României prin reprezentant, cu sediul în București, Str. Piața Victoriei nr. 1, sector 1, București.

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare.

1. Petentul se consideră discriminat pentru că i se refuză eliberarea unei adeverințe pentru echivalarea funcției de ofițer de cercetare penală în funcția de consilier juridic, adeverință necesară pentru intrarea în profesia de avocat.

2. În cadrul audierilor dispuse în prezenta cauză, petentul mărește cadrul procesual, considerând că dispozițiile art.2 alin.2 din HG nr.498/2004, sunt discriminatorii.

III. Procedura de citare.

1. Petentul și părțile reclamate au fost citate prin adresele înregistrate cu nr. 3762/22.06.2011, 4317/19.07.2011.
2. Prin adresa de citare petentului i s-a solicitat să depună la dosarul în cauză o situație comparabilă.
3. La termenul de audieri stabilit pentru data de 18.07.2011, părțile reclamate au fost absente, petentul a fost prezent și a **extins cadrul procesual invocând încălcarea principiului nediscriminării, prin cele dispuse de art.2 alin. 2 al H.G. nr. 498/2004, în sensul în care condiționarea echivalării prevăzută de articolul în speță, nu are un scop legitim.**

IV. Susținerile părților.

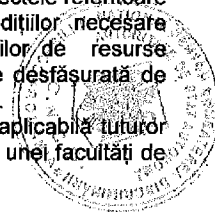
IV.1. Susținerile petentului.

1. Petentul se consideră discriminat pentru că i se refuză eliberarea unei adeverințe pentru echivalarea funcției de ofițer de cercetare penală în funcția de consilier juridic, adeverință necesară pentru intrarea în profesia de avocat.
2. La data de 24.02.2011, petentul a fost invitat la Baroul București, pentru susținerea interviului privind cunoașterea legislației ce reglementează domeniul respectiv.
3. După examinare, membrii consiliului i-au tras atenția cu privire la faptul că adeverința eliberată nu precizează echivalarea activității desfășurate ca ofițer de cercetare penală cu funcția de consilier juridic.
4. Ca răspuns la solicitarea petentului de echivalare a funcțiilor, ulterior examinării la barou, s-a reprodus prevederile art.2 pct.2 din HG 498/07.04.2004 pentru aprobarea Normelor Metodologice privind echivalarea stagiului efectuat în funcții specifice poliției în cadrul structurilor Ministerului Administrației și Internelor, cu stagiul în funcții civile, și este arătat faptul că, în urma studierii documentelor din dosarul personal, inclusiv fișele postului, nu a rezultat că funcțiile îndeplinite și activitățile desfășurate pot fi echivalate cu cea de consilier juridic.
5. În scrisoarea 91861/18.05.2011 I.G.P.R. petentul susține că nu se face nici o precizare cu privire la practica judiciară în materie, invocată în memoriu, respectiv Decizia 2513/2008 pronunțată în dosarul 2084/2/2007 a I.C.C.J.- Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în care s-a statuat: *"Profesia de ofițer de cercetare penale, este mult mai apropiată de sfera juridicului, atât prin cunoștințele pe care le presupune, cât și prin specificul acestei munci, în comparație cu alte funcții"*.
6. La precizarea că prin Hotărârea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării nr. 159 din 13 martie 2007 s-a constatat că reprezintă tratament diferențiat nerecunoașterea activității desfășurate de un ofițer de poliție, ca activitate de specialitate juridică, și implicit ca vechime în magistratură, I.G.P.R. nu a comentat în nici un fel.
7. Petentul consideră că I.G.P.R. prin D.M.R.U., **în mod intenționat sub paravanul unei prevederi legale discriminatorii a refuzat, în calitate sa de coordonator a întregii activități pentru arma poliției, să procedeze la eliberarea unei adeverințe în sensul celor solicitate, ori completarea celei emise**

8. Prevederile anexei 9, din H.G. 489/2004 stabilesc pentru echivalarea funcțiilor de execuție de ofițeri, specialități de consilier, inspector, consilier juridic și auditor, iar pentru funcția de consilier juridic este stipulată o condiționare care efectiv anulează echivalarea, fără ca aceeași clauză să fie prevăzută și pentru celelalte specialități.

IV.2. Susținerile părților reclamate.

1. Prin punctul de vedere emis și depus la dosar înregistrat cu nr. 4238/18.07.2011, reclamatul MAI invocă **excepția lipsei calității procesuale pasive**, în sensul în care răspunderea aparține Direcției Generale de Poliție București și Inspectoratului General al Poliției Române, instituții cu personalitate juridică, conform art.7 respectiv 12 din legea 218/2002.
2. Prin același punct de vedere părțile reclamate susțin că, potrivit art.3 din H.G. nr.498/2004, cu modificările și completările ulterioare, compartimentele de resurse umane ale M.A.I. au dreptul de a emite adeverințe din care să rezulte doar îndeplinirea condițiilor necesare echivalării stagiului efectuat în funcții similare și în funcții specifice poliției, fără a avea competența de a realiza efectiv această echivalare.
3. Petentul, prin memoriul său apreciază că prevederile legale ar fi discriminatorii, nu fapta instituției de a aplica prevederile legale și de a-i răspunde în conformitate cu acestea.
4. Pe cale de consecință, nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de O.G.137/2000 republicată, petentului nefiindu-i încălcat nici un drept recunoscut de lege, compartimentele de resurse umane ale M.A.I., având dreptul astfel de a emite adeverințe din care să rezulte doar îndeplinirea condițiilor necesare echivalării stagiului efectuat în funcții militare și în funcții specifice poliției, fără a avea competența de a realiza efectiv această echivalare.
5. În temeiul dispozițiilor Legii nr. 514/2003, la nivelul MAI au fost emise Instrucțiunile nr. 1111/2005 privind activitatea de asistentă juridică în Ministerul Administrației și Internelor, act normativ care prevede în mod expres atribuțiile consilierilor juridici din unitățile cu personalitate juridică, aflate în subordinea MAI care sunt total diferite față de cele prevăzute în fișa postului petentului care a îndeplinit funcția de ofițer de cercetare penală și diferite funcții de șef birou/serviciu.
6. În cuprinsul Normelor metodologice aprobate prin HG nr. 498/2004 au fost incluse la art.2 alin 2 și 3, două condiții cumulative necesare echivalării cu stagiul în funcția de consilier juridic, respectiv diploma de licență pentru absolvirea unei facultăți de drept și îndeplinirea, conform fișei postului, a atribuțiilor prevăzute de Legea nr. 514/2003/, respectiv Decretul nr. 143/1955.
7. Normele metodologice reglementează, pe de o parte, aspectele referitoare la eliberarea documentelor din care rezultă îndeplinirea condițiilor necesare echivalării stagiului, activitate ce intră în competența structurilor de resurse umane, iar pe de altă parte echivalarea propriu-zisă, activitate desfășurată de viitorul angajator, în condițiile actului normativ mai sus menționat.
8. Echivalarea cu stagiul în funcția de consilier juridic este aplicabilă tuturor polițiștilor din al căror dosar personal rezultă că sunt licențiați ai unei facultăți de

drept și au îndelinit, conform fișei postului, atribuțiile prevăzute în Legea nr. 514/2003. O eventuală discriminare ar fi putut apare în contextul în care cea de-a doua cerință ar fi solicitată în mod discreționar numai anumitor polițiști și nu tuturor celor care au desfășurat o anumită activitate specifică.

9. În acest sens există situația unei distincții faptice care există între cele două categorii de personal, cea care îndeplinește conform fișei postului, atribuțiile prevăzute în Legea nr. 514/2003 și ceilalți polițiști care îndeplinesc cu totul alte atribuții.

V. Motivele de fapt și de drept.

1. În fapt, Colegiul Director al Cnsiliului Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD), reține că prezenta cauză are în vedere un posibil comportament discriminatoriu al IGPR, respectiv DGPMB, concretizat prin fapta de a refuza echivalarea funcției deținute, ofițer de cercetare penală cu cea de consilier juridic, printr-un act oficial.

2. Astfel, Colegiul reține că petentul, după încetarea raporturilor de serviciu cu DGPMB, prin pensionare, acesta a depus la Baroul București o cerere de intrare în profesie fără susținerea examenului, în baza activităților cu profil juridic efectuate în timpul îndeplinirii funcției de ofițer cercetare penală.

3. Față de cererea astfel depusă, Consiliul Baroului i-a pus în vedere completarea dosarului cu adeverință care să specifice echivalarea funcției deținute cu cea de consilier juridic.

4. La solicitarea petentului, DGPMB a refuzat să facă echivalarea, considerând că dispozițiile legale în domeniu nu impun acest lucru.

5. Conform celor expuse în dosar, petentul a avut raporturi de serviciu cu DGPMB.

6. Deasemenea, față de petiția inițială, introductivă de procedură, petentul, prezent în ședința de audieri la sediul CNCD, a mărit cadrul procesual al cauzei, considerând că dispozițiile art.2 alin.2 din H.G. nr.498/2004 sunt discriminatorii, în sensul în care condiționarea echivalării prevăzută de articolul în speță, nu are un scop legitim.

7. În drept, Colegiul Director reține dispozițiile **Convenției Europene a Drepturilor Omului**, care la art.14 dispune că *"Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție, trebuie să fie asigurată fără nici un fel de deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație."*

8. **Protocolul nr.12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului**, care la art.1 dispune interdicerea generală a discriminării, respectiv **paragraful 1** *"Exercitarea oricarui drept prevazut de lege trebuie să fie asigurată fără nici un fel de discriminare bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație"* și **paragraful 2** *"Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică, pe baza oricăruia dintre motivele menționate la paragraful 1"*.

9. Conform definiției discriminării, dată de O.G. 137/2000 care la art.2 alin.1 prezintă **condițiile generale ale faptelor de discriminare**, putem considera o faptă ca fiind discriminatorie, dacă suntem în prezența unei *diferențe, bazată pe un criteriu, ce aduce atingere unui drept prevăzut de normele legale interne și internaționale, fără să existe o justificare obiectivă în ce privește respectiva diferențiere.*

10. Astfel, o faptă poate fi considerată discriminatorie, dacă aduce atingere unui drept, oricare dintre cele prevăzute și garantate de tratatele internaționale ratificate de România sau cele prevăzute de legislația națională, **dupa cum dispune și O.G. 137/2000, care la art.1 alin.2** prevede că *"Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării, sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi:"; art.2 alin.1 "..... restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege,"*, precum și **Protocolul nr.12** la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art.1 alin.1 *"Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege,"*.

11. Analizând faptele expuse în petiție, Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care legat de art.14 din Convenție, privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, atunci când se **induc distincții între situații analoage și comparabile, fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă.** Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă, *"trebuie stabilit că persoane aflate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă"* (vezi CEDO, 18.02.1991, Fredin vs. Suedia, paragraf 60; 23.06.1993, Hoffman vs. Austria, paragraf 31; 28.09.1995 Spadea și Scalabrino vs. Italia).

12. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat **principiul Egalității** ca unul dintre principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, principiul egalității **exclde ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv** (vezi Sermide Spa vs. Cassa Conguaglio Zuchero and Others, cauza 106/83, 1984 ECR 4209, paragraf 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Sinetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) vs. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01, Jippes and others 2001 ECR I-5689, parag.129).

13. Reținând, în coroborare cu aceste aspecte, definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin art.2 alin.1 din O.G. 137/2000, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite, cumulativ, elementele constitutive ale art.2. Pentru a ne afla în domeniul de aplicare al art.2 alin.1, deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute la articolul în cauză, deasemenea trebuind să se refere la persoane aflate în situații comparabile dar care sunt tratate în mod diferit, datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat mai sus. Așa cum reiese

din motivația invocată mai devreme, pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare, trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

14. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile, sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicat (22.10.1996 Stubbings et autres vs. Royaume-Uni, parag.75).

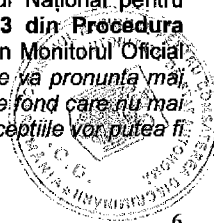
15. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul Director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul unei petiții este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul Director, analizează, în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în primă instanță, elementele art.2 din ordonanță, cuprins în Capitolul I – Principii și definiții, și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II – Dispoziții Speciale, secțiunea I-VI din Ordonanță.

16. Colegiul Director, analizează dacă obiectul unei petiții întrunește elementele art.2 din Ordonanță, sub aspectul scopului sau efectului creat, ce a dat naștere ori nu unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire sau preferință, și care circumstanțiat la situația petentului, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, inclus între persoane care se află în situații analoge sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței ori exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

17. În măsura în care se reține întrunirea elementelor constitutive ale art.2 din ordonanță, comportamentul în speța atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor de contravenționale prevăzute și sancționate de O.G.137/2000.

18. Față de cele expuse în cadrul petiției, partea reclamată MAI, prin punctul de vedere depus la dosarul cauzei, a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive, considerând că nu poate fi reținută răspunderea instituției, devreme ce DGPMB și IGPR, conform legii, sunt instituții cu personalitate juridică.

19. Pe cale de consecință, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, având în vedere dispozițiile art.63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor, publicată în Monitorul Oficial nr. 348 din 6 mai 2008, ce prevede că „(1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției. (2) Excepțiile vor putea fi

unite cu fondul dacă este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu soluționarea în fond a petiției.” urmează a analiza prezenta excepție, cu prioritate.

20. Față de excepția astfel invocată, coroborat cu dispozițiile legii 218/2002, respectiv art.7 “Inspectoratul General al Poliției Române este unitatea centrală a poliției, cu personalitate juridică și competența teritorială generală, care conduce, îndrumă și controlează activitatea unităților de poliție subordonate, desfășoară activități de investigare și cercetare a infracțiunilor deosebit de grave, circumscrise crimei organizate, criminalității economico-financiare sau bancare, a altor infracțiuni ce fac obiectul cauzelor penale aflate în supravegherea Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, precum și orice alte atribuții date în competența sa prin lege.” și art.12 din lege, ce dispune că “*In municipiul București se organizează și funcționează ca unitate cu personalitate juridică Direcția generală de poliție a municipiului București, condusă de un director general, ajutat de adjuncți.*” și având în vedere că petentul a desfășurat relații de serviciu cu DGPMB, Colegiul urmează a admite excepția lipsei calității procesuale pasive a MAI.

21. Cu privire la fondul cauzei, după cum a fost menționat, avem în vedere două fapte prin care petentul se consideră discriminat, respectiv neechivalarea funcției deținute cu cea de consilier juridic și dispozițiile discriminatorii cuprinse în HG nr.498/2004.

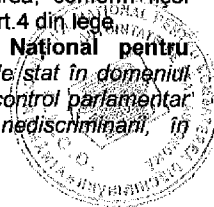
22. Astfel, art.2 alin.2 din HG nr.498/2004 dispune că „*pentru echivalarea cu stagiul în funcția de consilier juridic, din dosarul personal al titularului trebuie să rezulte că acesta este licențiat al unei facultăți de drept și a îndeplinit, conform fișei postului, atribuțiile prevăzute în Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic.*”.

23. În același sens, Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic prevede la art.4 că „*Consilierul juridic în activitatea sa asigură consultanță și reprezentarea autorității sau instituției publice în serviciul căreia se află ori a persoanei juridice cu care are raporturi de muncă, apără drepturile și interesele legitime ale acestora în raporturile lor cu autoritățile publice, instituțiile de orice natură, precum și cu orice persoană juridică sau fizică, română sau străină; în condițiile legii și ale regulamentelor specifice unității, avizează și contrasemnează actele cu caracter juridic.*”

24. Astfel, relativ la neechivalarea funcției de ofițer de cercetare penală cu cea de consilier juridic, observăm că legea 514/2003 impune condițiile în care aceasta poate fi realizată. Ori reclamații, după cum au susținut, nu au făcut altceva decât să se conformeze dispoziției legale.

25. Observăm că cererea de echivalare este întemeiată pe dispozițiile HG nr.498/2004, dispoziție care prevede echivalarea funcțiilor sub rezerva a două condiții cumulative, respectiv diploma de studii și îndeplinirea, conform fișei postului a atribuțiilor prevăzute de legea 514/2003, respectiv art.4 din lege.

26. Astfel, prin dispozițiile O.G. 137/2000, **Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării**, potrivit art.16, este „*autoritatea de stat în domeniul discriminării, autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar și totodată garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, în*

conformitate cu legislația internă în vigoare și cu documentele internaționale la care România este parte”.

27. De asemenea, CNCD este, potrivit art.18 alin.1 din aceeași ordonanță, „**responsabil** cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi” și în conformitate cu art.19 alin.1, care specifică competențele CNCD, „*Consiliul isi exercita atribuțiile în următoarele domenii: a) prevenirea faptelor de discriminare; b) medierea faptelor de discriminare; c) investigarea, constatarea și sancționarea faptelor de discriminare; d) monitorizarea cazurilor de discriminare; e) acordarea de asistență de specialitate victimelor discriminării*”.

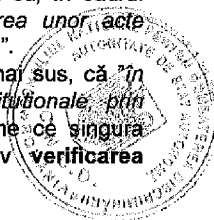
28. Potrivit art.27 alin.1, din același act normativ, „*Persoana care se considera discriminata poate formula, în fața instanței de judecată, o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun. Cererea este scutită de taxa judiciară de timbru și nu este condiționată de sesizarea Consiliului*”.

29. Astfel, raportându-ne la prevederile Ordonanței de Guvern nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, acestea constituie cadrul general al reglementării discriminării în legislația românească, sub aspectul materiei și al răspunderii juridice, aflându-ne în domeniul regimului juridic contravențional, respectiv al răspunderii contravenționale.

30. De asemenea, **Curtea Constituțională, prin Decizia 997/2008**, a admis excepția de neconstituționalitate a art.20 din O.G. 137/2000, republicată, considerând că în măsura în care s-ar admite că pe calea controlului jurisdicțional prevăzut de O.G. 137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unui text de lege, s-ar pune în discuție legitimitatea Consiliului de a înlătura consecințele faptelor discriminatorii, prin hotărâri, ce pot duce, în ultimă instanță, la încetarea aplicabilității unor dispoziții de lege, și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, încălcându-se în mod flagrant principiul separației puterilor în stat, prin interferarea în atribuțiile legislativului dar și ale Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, inclusiv cele ale art.16 care se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

31. Având în vedere izvorul diferențierii de tratament, respectiv OUG/LEGEA, Colegiul Director reține Decizia 997/2008 a Curții Constituționale a României, care prevede faptul că *”dispozițiile art.20 alin.3 din O.G. 137/2000, ..., sunt neconstituționale, în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii”*.

32. **Curtea Constituțională**, a reținut, prin decizia invocată mai sus, că *”în practică, art.20 alin.3 din OG 137/2000 a generat fecte neconstituționale, prin care s-a încălcat principiul separației puterilor în stat.”*, devreme ce singura autoritate care are competențe în acest domeniu, respectiv **verificarea**

conformității dispozițiilor cuprinse în legi sau alte acte normative cu putere de lege, aparține, conform constituției, Curții Constituționale, care însă îndeplinește rolul de legislator negativ, în situația mai sus menționată, sub aspectul art.16 din Constituție, referitor la principiul nediscriminării. Totodată, relativ la cererea petentului, Curtea se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului, neputându-se transforma într-un legislator pozitiv, competență exclusivă a Parlamentului României, conform art.61 alin.1 din Constituție, acesta fiind unica autoritate legiuitoare a țării.

33. Ori, față de primul capăt de cerere ce are în vedere neechivalarea funcțiilor, după cum am menționat, hotărârea guvernului în speță nu face altceva decât să preia practic textul art.4 din legea 514/2003, ce reglementează a doua condiție a echivalării.

34. Pe cale de consecință, Colegiul Director al CNCD constată neincidenta OG 137/2000, republicată. Aspectele evidențiate au în vedere interpretarea și aplicarea unei dispoziții cuprinsă într-un act normativ cu putere de lege, asupra cărui, după cum am menționat, Consiliul nu se poate pronunța.

35. De asemenea, cu privire la al doilea capăt al sesizării, petentul consideră că norma cu prinsă în art.2 alin.2 din HG 498/2004 are efecte discriminatorii, limitând astfel posibilitatea echivalării altor funcții cu cea de consilier juridic, la situațiile prevăzute de art.4 din legea 514/2003.

36. Pe cale de consecință, având în vedere că practic este pus în discuție efectul discriminatoriu al unei dispoziții cuprinse într-o lege, legea 514/2003, Colegiul Director al CNCD consideră că OG nr.137/2000, republicată nu poate fi incidentă în prezenta prezentului capăt de cerere..

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu unanimitate de voturi ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive a Ministerului Administrației și Internelor.
2. În ce privește refuzul echivalării funcțiilor, faptele prezentate nu intră sub incidența O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.
3. În ce privește prevederile art.2 alin. 2 al H.G. nr. 498/2004, faptele prezentate nu intră sub incidența O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.
2. Clasarea dosarului.
3. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte;
4. O copie a hotărârii se va transmite părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul.

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC - Membru

HALLER ISTVAN - Membru

JURA CRISTIAN- Membru

STANCIU CLAUDIA SORINA- Membru

VASILE ALEXANDRU VASILE - Membru

Hotărâre redactată de către:

Vasile Alexandru Vasile – Membru Colegiul Director al CNCD

Vasile Daniel – Asistent Colegiul Director al CNCD

Data redactării: 28.03.2012

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

